

keskiviikko 29. elokuuta 2018

Eskatologiasta ja erottamisesta puhuminen vastatulessa nyt, kun Iso sammutus on käynnissä ja halutaan pysyä poissa ”negatiiviseksi” arvioidusta tiedosta

Tässä ote Cedric Fisher'in kirjasesta **The Unacknowledged War and the Wearing Down of the Saints (Tunnustamaton sota ja pyhien näännytys)**, julkaistu [Lighthouse Trails](#)'in uutiskirjeessä 30.7.2018 otsikolla **The Great Shut-Down (Iso sammutus)**.

Eli tosiaan aiheellinen ja varoittava Samuel Korhosen suomentama artikkeli niille kristityille, jotka eivät halua kuulla enää mitään tulossa olevista vaarallisista ajoista, jolloin kristittyjä ja kristinuskoa poljetaan maahan Uuden maailmanjärjestyksen taholta. Ollaan siis saavutettu kyllästymispiste tai vaivuttu toivon puutteeseen negatiivisten yhteiskuntamuutosten vaikuttaessa (Matteus 24:12 sanoo: **”Ja sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus.”**). Tällöin kuitenkin pitäisi muistaa Raamatun lopunaikojen profetiat ja se autuas uskovien toivo, kun Kristus vie meidät ikuiseen valtakuntaan ylöstempauksessa. Uskosta luopuminen ei ole mikään vaihtoehto nyt, sillä joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu (Matt. 24:13).

Iso sammutus
The Great Shut-Down
Lighthouse Trails July 30, 2018 E-Newsletter
By Cedric Fisher
[Truth Keepers Ministries](#)

Siitä ei ole kauan, kun sosiaalinen media (esim. Facebook, Google jne.) esittäessään tietoa lopunajoista kihisi toimeliaisuutta. Eskatologiaan ja erottamiseen liittyvät postit täyttyivät tuhansista myönteisistä kommentteista. Nyt useimmat, joita olen seurannut, ovat kokeneet merkittävän pudotuksen, mitä tulee katsomisiin, tykkäämisiin, kommentteihin ja jakamisiin. Suosituimmat saavat vain joitakin satoja katsomisia ja jotkut alle sadan. On kuin olisi käännetty katkaisijaa ja ihmiset pysyvät poissa ”negatiiviseksi” arvioidusta tiedosta. Blogit ja sivustot, jotka säilyttävät katsojansa, ovat niitä, jotka esittävät harhaoppia tai mukavaa tietoa.

Miksi ihmiset karttavat uutisia siitä, että vaaralliset ajat ovat tulossa? Hylkäävätkö he vaikean ajan enteet, koska eivät enää usko niiden olevan totta? En usko. Uskon, että se on jotakin sellaista, jota kutsun Isoksi Sammutukseksi. Olen odottanut, että se tulee esiin – lopultakin se on tullut. Iso Sammutus on piste, jossa negatiivisen tiedon ylikuorma saavuttaa kyllästymispisteen. Ihmiset voivat vain tähän rajaan saakka ottaa vastaan huonoja uutisia, varsinkin ne, jotka ovat hengellisesti heikkoja, tai joita ei ole valmennettu vastaanottamaan karu totuus.

Tulevaisuudentutkija Alvin Toffler nimeää tämän sekulaarin yhteiskunnan ilmiön ”tulevaisuushokki-syndroomaksi”. Toffler olettaa, että tulevaisuushokki on seuraus siitä, kun ihmiset tuntevat ja todistavat äkillisten negatiivisten muutosten vaikutuksia yhteiskunnassa. Se, että mikään arvovaltainen lähde ei reagoi, voi saada heidät tuntemaan avuttomuutta ja toivottomuutta. He saavuttavat pisteen, jossa heillä ei enää ole tahtoa vastustaa tai edes valittaa. On selvää, että maallinen sektori ei etsi toivoa kristinuskosta. Kuitenkin myös monet tunnustavat kristityt näyttävät kokevan toivon puutetta.

Sosiologi ja filosofi Émile Durkheim (1858-1917) havaitsi, että uudenaikaisuuden aiheuttama eurooppalaisen yhteiskunnan romahdus vaikutti kristikuntaan. Hän huomioi, että kun ”yhteiskunnan elämälle niin elintärkeää kollektiivista voimaa ei enää syntynyt”, [1] usko Jumalaan taantui. Ankarat kuormat ja paineet estivät ihmisiä tuntemasta Jumalan läsnäoloa. Sen seurauksena usko Jumalaan

korvattiin uskolla sosiaaliseen oikeudenmukaisuuteen ja tieteeseen. Toisin sanoen ”kristinuskoa tukeva sosiaalinen miljö katosi jättäen kristillisen uskon, arvot ja ajattelun ilman mitään sosiaalisia perustuksia antamaan heille elämää.” [2]

Ajattele tilannetta tänä päivänä. Todisteet osoittavat, että kristikunta on hajoamassa sisältä päin. Kristilliset johtajat sallivat (joko vaikenemalla tai edistämällä), että miljoonille kristityille esitellään harhaisia oppeja ja käytäntöjä. Tämän harhaoppivöyryn vaikutukset ovat työntämässä raamatullisen kristinuskon hämäryyteen. Yksi harhaoppi, joka on tehnyt suuria hyökkäyksiä, on kontemplatiivinen hengellisyys (mystinen hengellisyys, jota usein esitellään hengellisen muodostamisen ohjelmien kautta). Se on käynnissä kenenkään estämättä lähes kaikkien kristillisten johtajien ollessa siitä täysin tietoisia ja leviää nopeasti kristillisten collegeiden, seminaarien, palvelutyöjärjestöjen ja kirkkokuntien kautta. Ihmiset eivät tajua, että omaksumalla sellaisen uskomussysteemin he itseasiassa hylkäävät raamatullisen käsityksen Jumalan luonnosta, koska nuo kaksi vastustavat toisiaan. Ja tämän seurauksia ovat totuudenrakkauden hylkääminen ja harhaoppisten ja kulttuurillisten virtausten hyväksyminen.

Sammutus vai hereillä pysyminen?

Olipa syy mikä tahansa, niin sammutus on pahinta, mitä uskova voi tällä hetkellä tehdä. Sammuttamisen asemesta uskovan täytyy olla valikoiva sen suhteen, mitä lataa mieleensä ja henkeensä. Tietäminen on olennaisen tärkeää valmiina olemisen kannalta. Sammuttaminen ei valmista ketään kestävänsä edessä olevia vaikeita päiviä. On yksi asia, jos uskovat keskittyvät suhteeseensa Herran kanssa ja haluavat viettää vähemmän aikaa internetissä TV:tä katsellen. Kuitenkin kiusaus monille (ja olen jo nähnyt sen) on sammuttaa kiinnittymällä viihdemediaan ja mukavan ja maallisen informaation kanaviin. Sen sijaan, että yrittäisivät päästä tasapainoon, he menevät kieltämiseen päättäen uskoa, että meillä on paljonkin aikaa, ennenkuin yhteiskuntamme, sellaisena kuin sen tunnemme, romahtaa.

Niin tuskallista ja pelottavaa kuin se onkin hyväksyä, uskon, että olemme globaalin hallituksen ja uskonnon partaalla, joka on hyvin julma tosi kristityille. Valmistautuminen kestävänsä elämää sellaisessa ympäristössä vaatii enemmän kuin sapattivapaa huonoista uutisista ja uhkaavista varoituksista.

Saatana, sielujemme vihollinen, painaa ylitöitä juuri nyt ”näännyttääkseen pyhät” (Daniel 7:25), mutta en voi kehottaa sinua liikaa, että nyt ei ole aika, jolloin uudestisyntyneillä Kristukseen uskovilla olisi varaa olla näännyksissä, panna päänsä pensaaseen ja tulla apaattisiksi sen suhteen, mitä ympärillämme tapahtuu. Niille, jotka antavat periksi apatian kiusaukselle, tulee olemaan hyvin vaikeaa, ellei mahdotonta, pysyä pystyssä, kun asiat käyvät todella hankaliksi. Valmistautumisen aika on suurelta osin ohi, mutta vieläkään ei ole liian myöhäistä. Ensimmäinen askel on herätä ja hyväksyä totuus. On aika koota ja varastoida ”öljyä”, ainetta, joka pitää valomme loistamassa. Pitääksemme tuon liekin kirkkaana niin ettemme salli sen tulla lepattavaksi liekiksi lampunsydämessä lähes tyhjässä säiliössä, meidän täytyy panna täytöntöön uskontunnustuksemme Kristukseen. Hän lupaa ylläpitää meidät, kun pysymme Hänessä.

Valmistautumisen ja myöhemmän kestämissä kannalta on tärkeää, että tunnistamme sen hengellisen sodan, josta löydämme itsemme, ettemme sammuta aistejamme negatiivisen informaation ylikuorman vuoksi ja ettemme elä väärän turvallisuuden kuplassa.

Muistakaamme myös, että tämä koti maan päällä ei ole lopullinen päämäärämme. Meillä on koti, jossa Jumala asuu vanhurskaudessa. Mikään tässä elämässä ei ole niin arvokasta, että sen vuoksi kannattaisi menettää mahdollisuus elää ikuisessa valtakunnassa Hänen kanssaan. Jos aiomme torjua pimeyden voimat, jotka pyrkivät minimoimaan ponnistuksemme ja heikentämään uskoamme, niin meidän on taisteltava, ei ”niinkuin ilmaan hosuen” (1. Kor. 9:26), vaan valistettuina ja varustettuina Jumalan pyhinä. Emme saa pettää itseämme ja luulla, että voimme yhtä aikaa olla sekä omahyväisiä että tehokkaita.

Sammuttamisen sijaan katsokaamme ylös. Aito autuas toivo on puskuri vaarallisten aikojen paineelle.

Sen voi omistaa vain, jos on vilpitön suhde Kristukseen, vahva tietämys Hänen Sanastaan ja Pyhän Hengen (joka opettaa teille kaikki; Joh. 14:26) ohjaus. Tämä on ainoa oikea ja järkevä tapa suhtautua tässä pimenevässä ajassa. Kuten psalmista niin hyvin sanoi, pankkaamme toivomme Hänen laupeuteensa, iloitkaamme Hänessä ja turvatkaamme Hänen pyhään nimeensä.

Katso, Herran silmä valvoo niitä, jotka häntä pelkäävät ja panevat toivonsa hänen laupeuteensa, *pelastaaksensa heidän sielunsa kuolemasta, elättääksensä heitä nälän aikana. Meidän sielumme odottaa Herraa, hän on meidän apumme ja kilpemme. Sillä hänessä iloitsee meidän sydämemme, me turvaamme hänen pyhään nimeensä.* — (Ps. 33:18-21)

Edellä oleva on ote Cedric Fisher'in kirjasesta *The Unacknowledged War and the Wearing Down of the Saints (Tunnustamaton sota ja pyhien näännytys)*. Tilaa koko kirjanen, [tästä](#).

Viitteet:

1. Paul Carls, "Émile Durkheim" (Internet Encyclopedia of Philosophy, <http://www.iep.utm.edu/durkheim>), section: c. The Death of the Gods.
2. Ibid.

Lähetänyt Olli-R klo [15.06](#)